

Krešendo jednočinka

PLAVA PTICA

Početak iritantan, provokativan, blagosti stremi. Najavi otisnutih namjera. Unutar bogomolje. Potraga za identitetom. Tišine. U muzici. Kao da je pred nama priča o Čovjeku-Bogu, odnosno Bogu- Čovjeku. Osobi koja muzikom istražuje nutrinu sopstvenih interesa, koketirajući sa tonalitetima sudbine. Ne samo svoje.

I, iznenada, ritmom najave, svjetlost kamere obasjava nutrinu vaseljene u kojoj osobnost se traži. Pokreti kamere, uz podrhtavanje dodira prstiju koji kreaciju svode na mimikriju nade, prikazuje dijelove bića. U muzici, koja isprepliće etno refleksije sa bahanalijama svakodnevnice. Radosno trepereći, unutar kolosalnih svjetionika pretpostavki činjenja, na crvenom tepihu, oprostite, putu, violinista razgovara sa sobom. Nutrinom. U prostoru traženja. Sebe, interesa, identiteta. Da, množine!

Kao predstavnik nas, ovdašnjih.

Dubina slike filmom optočene ovdje je da pretpostavi entitet crne odore autora samog, bljesku mogućih trvenja činjenja. Nezahvalno je porediti muziku i prostor, dok flešovi isprekidanih namjera nadahnuća pokušavaju zatomiti nadu. Kao da vapi, trga, i pokušava izaći sama svjetlost duha. Na površinu dijeljenja. Dobra.

Čak i nemarno očešljana kosa uz neobrijanu, četiri dana staru, bradu umjetnika u fokusu, poruku šalje dok svjetlost u pozadini lika budi. Muzikom topline, blagosti izraza. *Contradictio in adiecto*? Ne, upravo mudrost opstanka isprepletenog etniciteta, glasno zrijući vapajima ljudskoga lika. Performans ljudskoga glasa je ovdje jauk nadanja. Želja za opstankom. Zaustavivši se na kraju. Mudrosti.

Ne samo svoje.

Različitost tonaliteta modernog čovjeka u susretu sa arhetipskim oblicima svijesti budi u meni varijacije na temu „*mehaničke ptice*“ u susretu sa „*limenim vojnikom*“:

Bosna (i Hercegovina) 2020[1]
(iz digitalnog dnevnika limenog vojnika)

ONI NE
lažu
Jer nemaju
kome Više
lagati!

...

ONI SE
NE kriju
Jer sebe
nemaju
OD Koga
Kriti!

...

ONI NE
žive
Jer nemaju
zbog Koga
živjeti!

...

ONI Su
Sodoma
i gomora
naših VIZIJA,
pretpostavki
i
nadanja.

Sada.“

Pred nama je vapaj čovjeka koji dubinu mraka želi zamijeniti svjetlošću nade. Mučninu neviđenja i mutnih vizija, jasnoćom zrijenja. Ljudskoga. Sebe.

Kao da su pred nama slike raspadajućih filmova braće *Lumiere*, ali i otrcanih mudrosti. I, odjednom, na mjestu onoga koji poruku šalje, mijenjajući posrednika između boga i čovjeka, ali i vice versa, muzika odgovora se budi. Kakva?

Ona koju šalje odsjaj jauka bića. Čovječanstvu usmjerenog. Grijehove ispirajući kao pronađeno zlato u potoku tuge. I dok kroz prste odlazi sva trulež bića, na dlanovima ostaje zlatni prah nade. Poetike filma u muzici, ili obrnuto. Svejedno je. Zaista!

Najmanje je to, u ovom trenutku, važno.

Jer, svijeće tinjaju muzikom opijene, na mjestima odlazećih grubosti i dolazećih milosti. Iako ponekad, samo naizgled, nesuvisli, pred nama se otvaraju tonovi objedinjavanja muzike i slike...filmovane stvarnosti. Ne samo svoje.

Zamišljajući planine, on nameće uzuse potrage. Ponovo! Za smislom. U ritmu mogućih alternativa. Upravo ritmom. A šta je to alternativa ritmu? Oh, teatar apsurdna Bektetu teži dok Jonesque se smješi. Mozart dolazi dok Weismann opstaje.

U borbi za cilj mudrosti - sveobuhvatnu dobrotu.

Mozaik opstojnosti kreirajući, pogled tone i ponovo se diže, boreći se sa mrakom nesuvislosti upravo ljudskoga grijeha. Kamera prostor osvaja dok muzika, kao leptir što svjetlosti teži, nestaje u mraku sadašnjosti. Budeći se u drugom vremenu i prostoru.

Glasno uzdišući tonalitetima sudbine.

I ponovo je pred nama violinista. On, koji teži, želi, moli. Ritmom, prije svega, ljubavi...žestoke, pronicljive, iskrene ljubavi. *Krešendo jednočinka* se ovdje, i sada, pred nama, pretvara u monolit iskaza, vjerovatnost opstanka i nadu stremljenja.

Glasovi nutrine postaju vanjšina interpretacije dok reski tonovi violine istinu vabe. Kamera miruje, hipnotizirana mnoštvom jednog čovjeka. I nestaje u mraku, budeći se laganim pokretima smisla. Mijenjajući pozicije, autor muzikom opstaje. U molitvi.

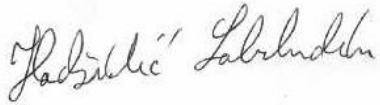
Žrtvom postaje i muzika sama. Šaljući poruku kako i ona nije ništa drugo do spremnost bića ovdašnjeg da sopstvenom žrtvom pomogne nama. U pronalaženju odgovora. Na oprost grijeha.

O apsurd, o mores!

Nije li pronalaženje odgovora pitanje samo? Ako smo sudbinski povezani u grijehu, zbog čega i u oprost ne bi bili? Bez obzira koje vjere, rase i/ili porijekla bili? Jedan je bog. Zovemo ga samo na drugačiji način. Istovjetnosti težeći.

Plavoj ptici stremeci unutar crno-bijele krešendo jednočinke. Ili mi se to samo čini?

Sabahudin Hadžialić

gl.i odg.urednik
DIOGEN pro kultura magazin
27.9.2012.

[1] Sarajevo, BiH, 24.7.2009.g. (autor S.H.)

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPRATI